

Ἐλεύθερη πληροφόρηση

ΔΕΛΤΙΟ
ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ
ΕΝΗΜΕΡΩΣΗΣ

ΕΚΔΟΤΗΣ: Ὁ Μητροπολίτης Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος ΝΙΚΟΛΗΜΟΣ

Ἀριθμός φύλλου 174

1 Φεβρουαρίου 2006

Ἐλεύθεροι ὑπὸ ὀμηρία;

ύροντας τὰ βήματα στοῦ πλουμιστοῦ παζάρι τῆς πολυεπίπεδης, σύγχρονης διαφήμισης, νοιώθω παγιδευμένος. Κυττάω τίς φιγούρες τῶν συνανθρώπων μου, πού δείχνουν κόπιες τῆς ἴδιας φάμπρικας. Ἀποτυπώνω, στοῦ λογισμοῦ καί στήν ψυχή, τήν ἀγχώδη διακίνησή τους στοῦ κοινό γήπεδο τῆς ζωῆς καί τήν ἀντίδρασή τους στά σχήματα τῆς κατεστημένης διαπλοκῆς. Καί ἀναπαράγω, πότε στά μυστικά βάθη τῆς ψυχῆς μου καί πότε ἀνοιχτά καί μέ φορτισμένη παρρησία, τό ἀναπάντητο ἐρωτηματικό μου: Μέσα στή σπημένη, καλοδουλεμένη καί συναρπαστική διαφήμιση, στήν ἀσταμάτητη πλύση τῶν ἐγκεφάλων καί στή μεθοδική καθυπόταξη τῶν προτιμήσεών μας στά θελήματα καί στά προϊόντα τοῦ ὀργανωμένου καταναλωτισμοῦ, παραμένουμε ἐλεύθεροι; Μᾶς παραχωρεῖται τό δικαίωμα γιά ἀκηδεμόνευτη σκέψη; Μᾶς δίνεται, στήν κάθε στιγμή καί γιά τό ὁποιοδήποτε ἐνδεχόμενο, ἡ εὐχέρεια γιά σύγκριση καί γιά ἐπιλογή; Ἡ ἀντίστασή μας στήν προσφορά ἢ ἡ ἀπόρριψή μας τῶν προϊόντων, πού «τά διαλέγουν οἱ ἄλλοι γιά μᾶς, πρὶν ἀπό μᾶς», ἀναγνωρίζεται

σάν προνόμιο αναφαίρετο του προσώπου μας; Σάν τύπωμα ταυτότητας, πού αποδεσμεύει την ύπαρξη από τη μάζα και διαφοροποιεί τη γραφή των όραμάτων της και των έπιτευγμάτων της;

Στόν αιώνα μου, η διαφήμιση έχει ανυψωθεί σε έπιστήμη πολυτάλαντη και σε τεχνική επιδέξια, ικανή να κάμπτει και να δαμάζει τις όποιεσδήποτε αντιστάσεις. Η έλξη της πολυδουλεμένης εικόνας, ό έντυπωσησισμός του λογότυπου, η ψυχολογική έπιρροή της στατιστικής, αϊχμαλωτίζουν τη θέληση. Τη σύρουν κάτω από την όμπρέλα του καταναλωτικού σχήματος. Πού τό σχεδιάζουν και τό προωθούν οί λίγοι. Οί κάτοχοι και διαχειριστές των πολυεθνικών τεράτων. Και τό χρηματοδοτούν οί πολλοί. Οί ανυποψίαστοι, μαζοποιημένοι αγοραστές. Οί πελατιακοί χρῆστες των νέων ιδεολογιών, των έποχιακών μοντέλων ζωῆς και των πολυδιαφημισμένων προϊόντων και ύπο-προϊόντων της φάμπρικας του έκμοντερνισμού.

Μιά άπλή περιήγηση στην οϊκουμένη, αναδεικνύει τό κλίμα της όμηρίας, πού χαρακτηρίζει την έποχή μας και τον πολιτισμό μας. Παντού η ίδια εικόνα. Παντού τά ίδια όράματα. Παντού, δίχως την παραμικρή, προσωπική σκίαση, η ίδια, καθημερινή πρακτική. Η διαφήμιση τρέχει, πριν από μᾶς στο μονοπάτι της ιστορίας μας. Τυποποιεί τις προτιμήσεις μας. Ένοποιεί τις όρέξεις μας. Σερβίρει, σε όμοιόμορφη εμφάνιση, τά έπιτεύγματα του πολιτισμού μας. Δίχως την παραμικρή διαφοροποίηση, σε άνατολή και σε δύση. Σε βορρά και σε νότο.

Και η έλευθερία; Τό αναφαίρετο προνόμιο; Τό χάρισμα, πού έπαγγέλλονται, ότι τό αναγνωρίζουν και τό προστατεύουν οί σοφοί και οί δυνατοί του κόσμου μας; Η άξία, για την όποία σκηνοθετούνται οί σύγχρονοι πόλεμοι και σφαγιάζονται στά άνοιχτά θέατρα των συρράξεων οί ιδεολόγοι μαχητές; Άγαθό «έν ανεπαρκεία». Ή, άκριβέστερα, άγαθό «έν ανυπαρξία».

Η αλόγιστη παραχώρηση των αισθήσεων, της όρασης και της άκοῆς, στα πανώ και στους ῆχους της διαφήμισης, μᾶς αλλοτριώνει. Ξηλώνει από τό νοῦ και από την καρδιά τό προνόμιο της έλευθερίας. Μᾶς σύρει αϊχμάλωτους. Και μᾶς κλείνει στο γκέτο της όμηρίας. Ήλλοι χαράσσουν τό δρομολόγιο του βίου μας. Ήλλοι διαμορφώνουν τις πεποιθήσεις μας. Ήλλοι μανουβράρουν την πρακτική μας. Σύμφωνα με τά θελήματά τους και τά συμφέροντά τους. Μέ όραμα τη δική τους ισχύ και τό δικό τους, άμετρο, πλουτισμό.

Οι μαυρες τρύπες

‘Ο Πειραιῶς Καλλίνικος

Η διεξαγωγή μιᾶς δίκης καί μάλιστα ἐκκλησιαστικῆς, δέν εἶναι ὑπόθεση περιθωριακή, πού μπορεῖ νά σκηνοθετηθεῖ καί νά ὀλοκληρωθεῖ στό σκοτάδι τῆς ἀπόλυτης ἐχεμύθειας καί νά προβληθεῖ στὸν ἐξώστη τῆς δημοσιότητας, ὡς γεγονός τετελεσμένο καί μὴ ὑποκείμενο σέ νηφάλια, δίκαιη κρίση.

Μέσα στὴν Ἑκκλησία, οἱ κρίνοντες κρίνονται ἀπὸ τὴν ἀνύστακτη συνείδηση τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ πληρώματος. Καί οἱ δικάζοντες δικάζονται, μέ ὁδηγό τοὺς Ἱεροὺς Κανόνες καί τὴν κρυστάλλινη Πατερικὴ Παράδοση. Σέ κάθε πράξη καί προπάντων στὴ δικαστικὴ διερεύνηση καί ἐπιτίμηση τῶν κανονικῶν παραπτωμάτων, τό «ἀμήν» τό ἐκφέρει ὁ λαός. Καί ἡ ὀλόψυχη αὐτὴ κατάφασή του σηματοδοτεῖ τὴν ὑπερβαση τοῦ σκανδαλισμοῦ καί τὴν εἰρηνευση τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ Σώματος. Ἐὰν ὁ λαός ἀποδεχτεῖ «τά γενόμενα» καί ἀναπαυτεῖ στό κλίμα τῆς ἐντιμότη-
τας καί τῆς εἰλικρίνειας τῶν ποιμένων

του, ἡ ἐποχιακὴ ἀναταραχὴ θά καταγραφεῖ ὡς ξεπερασμένη καί ἡ, «ἐν ἐνό-
τητι», ἀγωνιστικὴ πορεία πρὸς τὴν ἀγιότητα θά ξαναβρεῖ τό ρυθμό της. Ἀντίθετα, ἂν, κατὰ τὴν ἱεουργία τῆς «κάθαρσης», θολές σκοπιμότητες προκαλέσουν κενά καί ἂν ἐμφανιστοῦν, ἀπροσδόκητα, ὑποπτες, μαυρες τρύπες στὴ διαδρομὴ τῆς ἐκδίκησης, οἱ ἀγνές καρδιές θά ματώσουν, ἡ ἐμπιστοσύνη στοὺς χειριστὲς τῆς ἐξουσίας τοῦ «δεσμεῖν τε καί λύειν» θά ἀτονήσῃ ἢ θά μηδενιστεῖ καί ἡ ἐνότητα τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ Σώματος θά μπεῖ στὴν περιπέτεια τῆς ἀπρόβλεπτης ἀναταραχῆς.

Κάνω ὅλη αὐτὴ τὴν εἰσαγωγὴ, πρὶν ἐγγίσω τό δάχτυλο στὴ δικαστικὴ περιπέτεια τοῦ Μητροπολίτη Πειραιῶς Καλλίνικου, γιὰ νά καταστήσω σαφές, ὅτι πρόθεσή μου δέν εἶναι νά τὸν παρυσιάσω ἀθῶο ἢ ἔνοχο. Αὐτό δέ γίνεται ἔξω ἀπὸ τό Ἑκκλησιαστικὸ Δικαστήριό καί δίχως τὴν κατάθεση τοῦ μόχθου μιᾶς τίμιας καί ἀμερόληπτης

ἐπεξεργασίας τῶν θετικῶν καὶ τῶν ἀρνητικῶν δεδομένων. Στόχος μου εἶναι νά δημοσιοποιήσω, μέ ἔντονη σήμανση, τό γεγονός, ὅτι τό Ἐκκλησιαστικό Δικαστήριο, ἐνῶ διακήρυξε, πῶς θά ἀσκήσει τό λειτούργημα του μέ «ὑπευθυνότητα» καί «ἀποφασιστικότητα» ἐρευνώντας τίς καταγγελίες, πού διατυπώθηκαν, κατά καιρούς, σέ βάρος τοῦ Πειραιῶς Καλλίνικου, ἄφησε πίσω του κενά καί μαῦρες τρύπες. Καί αὐτές ἐγείρουν ἐρωτηματικά καί ἀμφισβητήσεις τόσο γιά τούς Συνοδικούς δικαστές, ὅσο καί γιά τόν κατηγορούμενο Μητροπολίτη.

Αὐτά τά κενά νοιώθω χρέος μου νά ἐπισημάνω. Ἀπό κεῖ καί πέρα, ἐναπόκειται στή συνειδησιακή εὐθιξία καί τοῦ Μητροπολίτη, πού κατηγορήθηκε καί τῶν Συνοδικῶν, πού κάθησαν στήν καθέδρα τοῦ δικαστή, νά ἀντικατοπτρίσουν τίς συμπεριφορές τους στήν ἀσκίαστη Πατερική ὑπευθυνότητα καί, ἂν νοιώσουν νηγμό ἐνοχῆς, νά διατρανώσουν τό «ἡμάρτομεν».

Προτάσσω τῆς κριτικῆς μου ἀνάλυσης, μιά δήλωση τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Χριστόδουλου, πού κοινοποιεῖ, μέ σαφήνεια, τήν πρόθεσή του (ἀληθινή ἢ ὑποκριτική, ἄγνωστο) νά πραγματοποιηθεῖ σωστή καί διάφανη καί ἀποφασιστική κάθαρση, σέ ὅλες τίς περιπτώσεις ἀθέμιτων σκανδάλων, πού κλόνισαν τό κύρος τῆς Ἱεραρχίας. Ἡ τοποθέτηση στή θέση τῆς προμετωπίδας αὐτῆς τῆς ἐπαγγελίας, θά βοηθήσει τούς ἀναγνώστες μου στήν ἐξακρίβωση τοῦ ἀγεφύρωτου χάσματος, πού ἀποστασιοποιεῖ τόν πληθωρικό, ὑποσχετικό, λόγο τοῦ Χριστόδουλου

ἀπό τήν ὑποχθόνια διαπλοκή του κατά τήν κρίσιμη ἱστορική περίοδο τῆς δημόσιας ἐκπομάτισης τῶν ἐκκλησιαστικῶν ἠθικῶν βόθρων.

Ἀνοίγουμε τό φύλλο τοῦ περιοδικοῦ «Ἐκκλησία» τοῦ μηνός Φεβρουαρίου 2005. Καί, φυλλομετρώντας το, συναντᾶμε τήν ἀκόλουθη δήλωση:

«Παρακολουθῶ ὅσα λέγονται καί γράφονται γιά τήν Ἐκκλησία μας. Ἡ Ἐκκλησία εἶναι δύναμη τοῦ Ἑλληνισμοῦ καί ψυχικό ἀποκούμπι τοῦ λαοῦ μας. Γι' αὐτό ὅλοι ὀφείλουμε μέ τρόπο θετικό νά Τήν προστατεύουμε. Τό δικό μου καθήκον αὐτή τήν ὥρα εἶναι ἕνα καί μοναδικό. Ἡ κάθαρση στούς κόλπους τῆς Ἐκκλησίας νά προχωρήσει. Χωρίς κανένα συμβιβασμό. Μέ αἴσθησή τοῦ δικαίου, διαφάνεια, ὑπευθυνότητα καί ἀποφασιστικότητα».

Κρατῆστε αὐτή τήν ἀρχιεπισκοπική δήλωση στό ἀρχεῖο τῆς μνήμης σας καί ἐλᾶτε νά ἐρευνήσουμε, ὡς πρώτη περίπτωση ἀντιμετώπισης καταγγελιῶν σέ βάρος Μητροπολίτη, τή Συνοδική διαχείριση τοῦ θέματος τοῦ Πειραιῶς Καλλίνικου. Νά δοῦμε, πῶς χειρίστηκε ὁ Χριστόδουλος καί ἡ ὑποχείρια στό πρόσταγμα τοῦ Διαρκῆς Ἱερά Σύνοδος τήν ὑπόθεση. Πῶς ἔφτασαν στή συνοπτική ἀπόλωση τῆς φήμης τοῦ κατηγορούμενου, δίχως νά ἀποκαθάρουν, ὅπως ὀφείλαν, τήν πληγή καί δίχως νά ἐγγράψουν στήν ἱστορική βίβλο τό χρονικό μιᾶς ἄψογης ἐκκλησιαστικῆς δίκης.

Μετράω τίς μαῦρες τρύπες.

1. Ἡ πρώτη ἐντοπίζεται κατά τίς πρώτες Συνοδικές ἐπεξεργασίες τῶν καταγγελιῶν κατά Καλλίνικου καί κατά

τήν υπεύθυνη δρομολόγηση των διαδικασιών αντιμετώπισής τους.

Διαβάζουμε στο φύλλο του περιοδικού «Έκκλησία» του Ἀπριλίου 2005:

Ἡ Ἱερά Σύνοδος «ἐπελήφθη καί τῆς ἀνακινήσεως ὑποθέσεως παλαιᾶς καταγγελίας ἐναντίον τοῦ Σεβ. Μητροπολίτη Πειραιῶς κ. Καλλινίκου. Ἡ Ἱερά Σύνοδος, ἀφοῦ μελέτησε τόν σχετικό φάκελλο, δέχθηκε σέ ἀκρόαση, κατόπιν δικῆς του πρωτοβουλίας, τόν Σεβ. Πειραιῶς, ὁ ὁποῖος ἐξέθεσε τά κατ' αὐτόν, ἀρνήθηκε τήν κατηγορία καί δήλωσε ὅτι θά καταθέσει ἐγκλήσεις στήν Δικαιοσύνη ἐναντίον τῶν κατηγορῶν του καί τοῦ ζήτησε νά υποβάλλει καί γραπτές ἐξηγήσεις. Κατόπιν τούτου, ἡ Ἱερά Σύνοδος παρά τό γεγονός ὅτι ἔκρινε τίς ἐξηγήσεις πού παρασχέθηκαν ἀπό τόν Σεβ. Πειραιῶς κ. Καλλνίκο ἐπαρκεῖς, κατόπιν καί δικῆς του ἐπιθυμίας ἀπεφάσισε, προκειμένου νά διαλευκανθεῖ ἀπολύτως ἡ ὑπόθεση, νά μή τήν θέσει στό Ἀρχεῖο, ὅπως ἐπιτάσσει τό ἄρθρο 143 τοῦ Ν. 5383/1932 «Περί Ἑκκλησιαστικῶν Δικαστηρίων καί τῆς πρό Αὐτῶν Διαδικασίας», ἀλλά νά διενεργήσει ἀνάκριση. Ἀνακριτής ὁρίσθηκε ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ἐλασσῶνος κ. Βασίλειος, ὁ ὁποῖος ἐπελήφθη ἀμέσως τοῦ ἔργου του».

Ἡ ἀνακοίνωση αὐτή ἐκδιπλώνει μπροστά μας ἕνα φάσμα ἀναπάντητων ἐρωτηματικῶν.

1) Ἡ Ἱερά Σύνοδος ἔκρινε τίς ἐξηγήσεις τοῦ κατηγορούμενου Μητροπολίτη ἐπαρκεῖς. Ἀλλά, ταυτόχρονα, διέταξε ἀνακρίσεις. Ἡ πρωτότυπη αὐτή διφυής ἀπόφαση δέ βρῖσκει κανένα ἔρεισμα στό Νόμο «περί τῶν Ἑκκλησιαστικῶν Δικαστηρίων», πού τόν μνημονεύει καί τόν παρουσιάζει ὡς οδηγό

τῶν κινήσεων τῆς ἡ Σύνόδου. Ὁ Νόμος ὀρίζει κατηγορηματικά, ὅτι στήν περίπτωση, πού οἱ προκαταρκτικές ἐξηγήσεις κρίνονται ἐπαρκεῖς, ἡ διαδικασία θεωρεῖται τερματισμένη. Ἐκδίδεται βούλευμα, πού ἀπαλλάσσει τόν κατηγορούμενο ἀπό κάθε κατηγορία. Καί ὁ δικαστικός φάκελλος παραπέμπεται στό ἀρχεῖο. Ἀποδοχή τῶν ἐξηγήσεων, ὁμόφωνη κρίση, ὅτι οἱ κατηγορίες δέν εὔσταθοῦν, ὅτι ὁ κατηγορούμενος εἶναι ἀθῶος καί, παράλληλα, διορισμός ἀνακριτή, εἶναι πράξεις ἀντιφατικές. Δέν εἶναι δυνατό νά συνυπάρξουν.

Ἄν ἡ παράκληση τοῦ Πειραιῶς νά διεξαχθοῦν, ὅπωςδήποτε ἀνακρίσεις, γιά νά προσαχθοῦν ὅλα τά στοιχεῖα, πού ἀποδεικνύουν τή δική του ἀθώτητα καί τήν πλεκτάνη τῶν κατηγορῶν του, ἔβρισκε σύμφωνους τούς δικαστές, ἔπρεπε νά ἀποφύγουν τήν πρώιμη ἐκτίμηση, ὅτι οἱ ἐξηγήσεις εἶναι «ἐπαρκεῖς». Νά διατάξουν πρῶτα τίς ἀνακρίσεις. Νά διορίσουν τόν ἀνακριτή. Καί νά ἐπιφυλαχτοῦν, νά διατυπώσουν τή δική τους δικαστική ἀπόφαση μετά τήν κατάθεση τοῦ ὁλοκληρωμένου φακέλλου καί τήν προσεκτική μελέτη τοῦ περιεχομένου του.

Ἄραγε, γιατί ἐφευρέθηκε καί ἀκολουθήθηκε ἡ παρανομία; Γιατί, πρίν ἀπό τίς ἀνακρίσεις ὁ Πειραιῶς Καλλνίκος πῆρε τό πιστοποιητικό τῆς ἀγνότητας καί ἀθώοτητας; Καί, γιατί, ἀφοῦ τό πῆρε καί τό ἔδειξε στήν κοινή γνώμη, δρομολογήθηκαν ἀνακρίσεις;

Τό αἶνιγμα αὐτό δέν προκαλεῖ στόν ἀμερόληπτο παρατηρητή τίς ὑποψίες, ὅτι οἱ ἀνακρίσεις, πού διατάχθηκαν, ἀποτελοῦν πλεκτάνη; Ὅτι δρομολογήθηκαν, ὄχι γιά νά ἐρευνηθεῖ σέ βάθος καί πλάτος ἡ ὑπόθεση, ἀλλά γιά νά δο-

θεϊστήν κοινή γνώμη ή έντύπωση, πώς ή διαδικασία τής «κάθαρσης» ήταν και «δίκαιη» και «διάφανη» και «υπεύθυνη» και πώς, μετά την «ένδελεχή» διερεύνηση, δέ βρέθηκε τό παραμικρό ψεγάδι στον ήγούμενο τής «Χρυσοπηγής» και πνευματικό πατέρα του κ. Χριστόδουλου;

2) Πέρα, όμως, από τίς υποψίες, υπάρχει και ένα πραγματικό γεγονός. Ή όμόφωνη απόφαση και απόφαση για τήν πληρότητα και τήν επάρκεια των εξηγήσεων του Μητροπολίτη Καλλίνικου, πού ίσοδυναμεί μέ απαλλαγή από κάθε κατηγορία, δεσμεύει, από κεϊ και πέρα και τόν ανακριτή και τούς ίδιους τούς Συνοδικούς Μητροπολίτες, πού κλήθηκαν, μετά τήν όλόκληρωση των ανακρίσεων, νά αποφανθούν, για δεύτερη φορά, αν ή υπόθεση πρέπει νά κριθεϊ δικαστικά ή αν πρέπει νά κουκουλωθεϊ στά άπύθμενα βάθη του Συνοδικού Άρχείου. Ή άθώωση πριν από τίς ανακρίσεις αποτέλεσε υπαγόρευση δεοντολογίας και στον ανακριτή και στους υπόλοιπους κριτές. Χάρασσε τό μονόδρομο, πού, έπρεπε νά ακολουθήσουν. Και τούς απέκλειε τήν οποιαδήποτε παρέκκλιση.

Σημειώστε, ότι οι Συνοδικοί, πού έκριναν ξανά τό φάκελλο, μετά τή συμπλήρωση των ανακρίσεων, ήταν οι ίδιοι, πού είχαν αποφανθεϊ κατά τήν πρώτη φάση και είχαν κηρύξει άθωωτόν κατηγορούμενο Μητροπολίτη. Πώς, σέ περίπτωση ένοχής, νά αναιρέσουν τόν έαυτό τους και νά ψηφίσουν τήν παραπομπή του σέ δίκη;

2. Έλατε νά έξερευνήσουμε τή δεύτερη μαύρη τρύπα. Είναι τόσο προβλη-

ματική και επικίνδυνη, πού καταβροχθίζει τήν έντιμότητα και τήν ειλκρίνεια του άπολογούμενου Μητροπολίτη Καλλίνικου και κάποιων από τούς μάρτυρες υπεράσπισής του.

Στό δεύτερο και τελικό Συνοδικό άπαλλακτικό βούλευμα, σημειώνεται, ως πειστήριο τής άθωότητας του κατηγορούμενου Καλλίνικου, ότι ό κατήγορός του, ιεροψάλτης Τούμπας, ανήρεσε, ήδη από τό 1994, τήν κατηγορία του. Ότι, μέ έπιστολή του, πού τήν κοινοποίησε μέ δικαστικό έπιμελητή στον τότε Άρχιγραμματέα Δαμασκηνό Καρπαθάκη, τόν καλοϋσε νά μήν κάνει χρήση, αυτός, τής επίμαχης καταγγελίας. Νά μήν τήν αναπαράγει και νά μήν τή διαμοιράζει σέ έκκλησιαστικούς και σέ πολιτικούς παράγοντες.

Πρίν κάνουμε όποιοδήποτε σχόλιο, μεταφέρουμε τό κείμενο τής έπιστολής Τούμπας προς Καρπαθάκη, όπως τό βρίσκουμε δημοσιευμένο (αν είναι αυθεντικό ή πλαστογραφημένο δέν μπορούμε νά τό εξακριβώσουμε) στό βούλευμα, πού ξεπλύνει τίς ένοχές του Μητροπολίτη Πειραιά.

«Έπληροφορήθην ότι κάνατε χρήςιν ενός έγγράφου μέ ήμερομηνία 1ης Σεπτεμβρίου 1992, τό όποϊον αναφέρεται είς τόν Σεβασμιώτατον Μητροπολίτην Πειραιώς κ. Καλλίνικον και φέρεται ως δθθεν άποσταλέν από έμέ προς ύμās και τό όποϊον μάλιστα έχετε πρωτοκολλήσει μέ ήμερομηνίαν 4.1.1993, ενώ τέτοιο έγγραφον ούδέποτε σās παρέδωκα.

Έπειδή ή χρήςις του περιεχομένου του έγγράφου τούτου συνιστά άξιόποινον έέργειαν ως συκοφαντικήν, διότι έκθέτει όχι μόνον τόν Σεβασμιώτατον αλλά και έμέ, διαμαρτύρομαι διά

τὴν ἐνέργειάν σας αὐτὴν καὶ σᾶς καλῶ νὰ παύσετε νὰ ἀναφέρεσθε σ' αὐτό καὶ σᾶς δηλώνω ὅτι πρέπει νὰ θεωρηθεῖ τοῦτο ὡς μὴ ὑπάρχον, πρὸς ἀποφυγὴν εὐθυνῶν».

α) Ἡ ἀπαλλακτικὴ ἀπόφαση θεωρεῖ τεκμήριο ἀνάκλησης τῆς καταγγελίας τὴν ἐπιστολὴ αὐτὴ. Ἀλλὰ, κατὰ τὴν ἐπίκλησίν της, χρησιμοποιεῖ διατύπωση, πού κρύβει μιὰ ἐπιφύλαξη. Δέν ἱστορεῖ, μέ σαφήνεια καὶ δίχως ἐπιφύλαξη, ὅτι ὁ κατήγορος ἀνακάλεσε τὴν καταγγελία, ἀλλὰ ὅτι «ἀνακάλεσε οὐσίᾳ τὰς ὡς εἴρηται κατηγορίας». Αὐτό τό «οὐσίᾳ» μαρτυρεῖ, ὅτι ἡ ἀναίρεση τῆς καταγγελίας «εἰκάζεται» ἀπὸ τό σύνολο τῆς διατύπωσης. Συνάγεται ἀπὸ τὴ διατύπωση τῆς ὅλης ἐπιχειρηματολογίας τοῦ ἐπιστολογράφου.

Καί τό ἐρώτημα: Δικαιοῦται ἡ Σύνοδος νὰ συνάγει συμπεράσματα πλάγια καὶ συνεκδοχικά, προκειμένου νὰ ἀντιμετωπίσει τόσο σοβαρά θέματα, ὅπως εἶναι ἡ κάθαρση τοῦ Συνδικτοῦ Σώματος ἀπὸ τὰ σκάνδαλα καὶ τοὺς σκανδαλοποιούς;

β) Ἐντεκα ὀλόκληρα χρόνια, μετὰ τὴ σύνταξη καὶ ἀποστολὴ τῆς ἐπιστολῆς πρὸς τὸν τότε Ἀρχιγραμματέα Δαμασκηνό Καρπαθάκη, ὁ ἱεροψάλτης Τούμπας, βρῆκε τὴν τόλμη νὰ ἐμφανιστεῖ στὴν τηλεόραση καὶ εἰδικὰ σέ ἐκπομπή τοῦ καναλιοῦ EXTRA 3, καὶ νὰ ὑποστηρίξει, ὅτι ἡ ἐπιστολὴ του δέν ἦταν ἀναιρετικὴ τῶν καταγγελιῶν του, ἀλλὰ ἀπέβλεπε στὸν ἐμποδισμό τοῦ τότε ἀρχιμανδρίτη Δαμασκηνοῦ, νὰ τὴν διακινεῖ καὶ νὰ προσβάλλει, μέ τὴ δημοσιοποίησίν της, καὶ τὸν ὑπόλογο Μητροπολίτη καὶ τὸν κατήγορό του.

Οἱ ἐξηγήσεις του αὐτές, δέν πρέπει νὰ θεωρηθοῦν, ἀπλῶς, ὡς εὐλογο-

φανεῖς, ἀλλὰ ὡς περιγραφικὲς γεγονότων τῆς ἐποχῆς ἐκείνης.

Παρατηρητές, πού, μέ διακριτικότητά, ἀνασηκώνουν, κάθε φορά, τό ἐπικάλυμμα τῆς συμβατικῆς ἀξιοπρέπειας καὶ μελετοῦν μέ ἐπιστημονικὴ εὐσυνειδησία τίς συμπεριφορές καὶ τὸν τρόπο διαχείρισης τῶν προβλημάτων, εἶναι σέ θέση νὰ βεβαιώσουν, ὅτι, κατ' ἐκείνη τὴ χρονικὴ περίοδο, εἶχε ἐκσπάσει διαμάχη μετὰ τοῦ τότε Ἀρχιεπισκόπου Σεραφεῖμ καὶ τῶν παραγόντων τῆς «Χρυσοπηγῆς». Αὐτὴ τὴ διαμάχη τὴν ὁμολογεῖ καὶ τὴν ἐπικαλεῖται καὶ ὁ Μητροπολίτης Πειραιῶς Καλλίνικος, γιὰ νὰ αἰτιολογήσει τὴν ἐνέργεια τοῦ Τούμπα, ὡς δόλιο σχεδιασμό καὶ ἀπαράδεκτη ἐνέργεια τῶν ἀνθρώπων τοῦ περιβάλλοντος τοῦ Σεραφεῖμ.

Στὴ διαμάχη αὐτὴ, ἐξ αἰτίας τοῦ διοικητικοῦ του ρόλου, ἀνακατεῦτηκε καὶ ὁ Δαμασκηνός Καρπαθάκης. Ἦρθε σέ προσωπικὴ ἀντιπαράθεση μέ τὸν Καλλίνικο. Καὶ ὅταν ὁ Καλλίνικος-Συνδικτός τότε-ζήτησε τό λόγο, ὁ Καρπαθάκης σηκώθηκε ἀπὸ τὴ θέση του καὶ ἐπιδεικτικὰ ἀποχώρησε ἀπὸ τὴν αἴθουσα τῶν Συνεδριάσεων τῆς Συνόδου. Ἡ ἀποχώρησή του ἐξυπηρέτησε τὸν πρόεδρο τοῦ Σώματος Σεραφεῖμ. Χαρακτήρισε τὴ Συνεδρίαση ἄκυρη, ἐξ αἰτίας τῆς ἀπουσίας τοῦ Ἀρχιγραμματέα, καὶ τὴ διέκοψε. Ὁ Καλλίνικος φιμώθηκε. Δέν ὀλοκλήρωσε τό κατηγορητήριό του ἐναντίον τοῦ Καρπαθάκη. Ἀλλὰ καὶ δέν τόλμησε νὰ ἐπανέλθει κατὰ τίς ἐπόμενες συνεδριάσεις.

Ὁ Καρπαθάκης, ὅμως, δέν ἱκανοποιήθηκε ἀπὸ τὴν ἀνακωχή. Ὁχυρωμένος πίσω ἀπὸ τίς πλάτες τοῦ Σεραφεῖμ καὶ ἀποβλέποντας στὴν προαγωγή του, προσπάθησε νὰ πληῖξει καὶ τὸν

Καλλίνικο καί τή Χρυσοπηγή. Καί βρήκε τόν τρόπο του.

Στά χέρια του είχε περιέλθει ή καταγγελία Τούμπα. Του τήν είχε παραδώσει ό Σεραφεΐμ καί τήν πρωτοκόλλησε, μέ ήμερομηνία 4 'Ιανουαρίου 1993. Δηλαδή, τέσσερις μήνες, μετά τήν αποστολή της, άπορρήτως, στόν 'Αρχιεπίσκοπο. "Αρχισε, λοιπόν, νά βγάξει φωτοαντίγραφα καί νά τά κυκλοφορεί εκεί, πού πίστευε, πώς θά διεγείρει αντίδραση. "Ετσι, τό άπόρρητο κείμενο ξγινε βούκινο. Καί, όπως ήταν φυσικό, έπληττε τήν άξιοπρέπεια καί των δυό. Καί του Μητροπολίτη καί του ιεροψάλτη.

Μέ δεδομένο αύτή τή γνωστή διαπλοκή, έξηγεΐται ή διαμαρτυρία του Τούμπα, πού κοινοποιήθηκε στόν Καρπαθάκη μέ δικαστικό έπιμελητή. Του έπεςήμαινε, ότι ούδέποτε του είχε έπιδώσει καταγγελία έναντίον του Καλλίνικου καί του άπαγόρευε νά διακινεί τήν άπόρρητη έπιστολή του, πού τήν είχε στείλει στόν 'Αρχιεπίσκοπο.

'Η γνώση αύτου του ιστορικού βοηθάει στην άποκρυπτογράφηση των έπίμαχων φράσεων της έπιστολής Τούμπα. Τό Συνοδικό Δικαστήριο, όμως, έπικαλέστηκε τίς φράσεις αυτές, γιά νά διακηρύξει, όπi ό κατήγορος άπέσυρε (ουσία) τήν καταγγελία του(!!). Καί τό διακήρυξε, όχι φανερά καί άδιαιφιλόνικητα. 'Αλλά μέ λόγο συνεσκιασμένο καί άμφιλεγόμενο.

3) 'Υπάρχει καί ή άκόμα πiό τραγική προέκταση. Κατά τήν άποκάλυψη της πλεκτάνης, στην τηλεοπτική έκπομπή του καναλιού EXTRA 3, οι ύποστηρικτές του Μητροπολίτη Καλλίνικου, έμφάνισαν καί διάβασαν τήν (δθθεν) άναιρετική έπιστολή Τούμπα. Καί ύπο-

στήριξαν, ότι, μέ τήν έπιστολή αύτή τό θέμα έχει κλείσει.

Ό κατήγορος, όμως, Τούμπας έπανήλθε, μέ τήν προσθήκη νέας κατηγορίας. 'Ισχυρίστηκε, ένώπιον έκατομμυρίων-ένδεχομένως-τηλεθεατών, ότι ή έπιστολή του προς τόν Καρπαθάκη έχει πλαστογραφηθεί. "Οτι έχουν προστεθεί λέξεις ή μικρές φράσεις, πού ένισχύουν τόν άνακλητικό χαρακτήρα του κειμένου του.

Τά πνεύματα των μελών του τηλεοπτικού πάνελ φορτίστηκαν. Ό λόγος σκλήρυνε. 'Η συζήτηση έξελίχτηκε σέ διαμάχη. Ό ιεροψάλτης, όμως, δέν μετακινήθηκε από τίς θέσεις του καί από τό περιεχόμενο της παλιάς καί της πρόσφατης καταγγελίας του. Βεβαίωvne τούς τηλεθεατές, ότι ποτέ καί μέ καμιά του έπιστολή δέν ανάκάλεσε αύτά, πού έξέθεσε, ύπεύθυνα καί άπόρρητα, στόν 'Αρχιεπίσκοπο Σεραφεΐμ. Καί ότι θά καταθέσει μήνυση έναντίον των πλαστογράφων, πού τόλμησαν νά παραχαράξουν τό κείμενο της διαμαρτυρίας του προς τόν Δαμασκηνό Καρπαθάκη.

Αύτή τη στιγμή, οι πληροφορίες έπικυρώνουν τήν άπόφαση Τούμπα, πού έξαγγέλθηκε κατά τή βραδιά της όξύτατης διαμάχης. 'Η μήνυση κατά του πλαστογράφου ή των πλαστογράφων, έχει κατατεθεί. Καί περιμένουμε τήν έκβαση των άνακρίσεων καί της δίκης.

Μεταφέρω έδω τό ρεπορτάζ της έφημερίδας «Έλευθεροτυπία», πού δημοσιεύτηκε στό φύλλο της 18ης Αύγούστου 2005:

«Μήνυση σέ βάρος του Μητροπολίτη Πειραιώς Καλλίνικου υπέβαλε χθές στην Εύσαγγελία Πρωτοδικων 'Αθηνών

ὁ καθηγητής Βυαντινῆς Μουσικῆς Ἡλίας Ρεδιάδης-Τούμπας. Ὁ ψάλτης, πού εἶχε καταγγέλλει τό 1992 μέ ἐπιστολή του στόν μακαριστό Σεραφεῖμ τόν κ. Καλλίνικο γιά "σεξουαλική παρενόχληση", κατηγορεῖ σήμερα τόν Μητροπολίτη Πειραιῶς καί γιά "συκοφαντική δυσφήμιση". Βάση γιά τή μήνυση, τήν ὁποία ὑπέβαλε χθές ὁ δικηγόρος Βασ. Καπερνάρος, ἀποτελεῖ ἡ ἀγωγή τήν ὁποία εἶχε κάνει ὁ Πειραιῶς στόν κ. Τούμπα, μέ τήν ὁποία ἀξιῶνει ἀποζημίωση ὕψους 3 ἑκατομμυρίων εὐρώ. Τό συγκεκριμένο δικόγραφο ὁ ψάλτης τό χαρακτηρίζει "ψευδές καί συκοφαντικό", καθώς τόν ἐμφανίζει-πέραν τῶν ἄλλων-νά ἔχει ἀνακαλέσει τό περιεχόμενο τῶν καταγγελλῶν: "Ὁ κ. Τούμπας ἐμμένει στά ὅσα εἶχε ἀναφέρει μέ ἐπιστολή του τήν 1-9-92 στόν μακαριστό Σεραφεῖμ, περί ἀσελγῶν πράξεων τοῦ Μητροπολίτη Πειραιᾶ σέ βάρος του, δηλώνει δέ ρητά, ὅτι οὐδέποτε ἀνακάλεσε τό περιεχόμενο τῆς ἐπιστολῆς αὐτῆς. Ἡ ἐπίκληση ἐκ μέρους τοῦ Μητροπολίτη, ἐξώδικης δήλωσης, διά τῆς ὁποίας ἐμφανίζεται ὁ κ. Τούμπας νά ἀνακαλεῖ τίς καταγγελίες του, συνιστᾷ ἀξιόποινη πράξη (σ. σ. πλαστογραφία) διότι τόσο ὁ γραφικός χαρακτήρας ὅσο καί ἡ μονογραφία δέν εἶναι τοῦ κ. Τούμπα". Γι' αὐτό ζητεῖ νά ὀριστοῦν δύο πραγματογνώμονες γραφολόγοι ὥστε νά διαπιστωθεῖ ἡ "πλαστογραφία", ἐνῶ ἐγκαλεῖ ἐμμέσως τόν Μητροπολίτη καί γιά "ἀπάτη ἐπὶ δικαστηρίῳ", ἀφοῦ "ἀξιῶνει ἀποζημίωση κάνοντας χρήση πλαστοῦ ἐγγράφου..."».

4) Ἐνῶ, ὅμως, ἡ ἐκβασή τῆς τηλεοπτικῆς κόντρας δέν ἔχει, ἀκόμα, διαγραφεῖ στό δικαστικό ὀρίζοντα, ἔνα

ἄλλο στοιχεῖο, πού κατατέθηκε μέ τήν πρόθεση νά εὐνοήσῃ τόν κατηγορούμενο Μητροπολίτη καί νά στιγματίσῃ τόν κατήγορο ἱεροψάλτη, ἀποδεικνύεται-ἂν διαβαστεῖ μέ προσοχή-ὅτι καίει τόν πρῶτο καί ἐπαληθεύει τίς δημόσιες δηλώσεις τοῦ δεύτερου. Τό στοιχεῖο αὐτό εἶναι ἡ κατάθεση τοῦ μάρτυρα ὑπεράσπισης ἀρχιμανδρίτη Φούντα. Τήν φέρνει στή δημοσιότητα, μέ κάποια ἀνεξήγητη λογοκρισία καί ἀποσιώπηση τμήματός της, τό περιοδικό τῆς Μητρόπολης τοῦ Πειραιᾶ «Πειραιϊκή Ἐκκλησία», ὡς ἐγκυρη ἀπόδειξη τῆς ἀθωότητος τοῦ Καλλίνικου.

Ὁ Φούντας προσῆλθε στόν ἀνακριτή (καλεσμένος ἢ αὐτόκλητος, δέν τό γνωρίζω) καί μέ μακρό, ἀσυμμάζευτο λόγο, ἐπλεξε τό ἐγκώμιο τοῦ Μητροπολίτη Καλλίνικου. Καί, ὅπως ἦταν φυσικό, φιλοτιμήθηκε νά χαρακτηρίσῃ «συκοφάντη» τόν ἱεροψάλτη-κατήγορο.

Θέλοντας, ὡστόσο, νά ἀναδείξει καί τή δική του διαλεκτική ικανότητα, καταστρώνει στήν κατάθεσή του τίς ἐργῶδεις προσπάθειες, πού ἔκανε, γιά νά πείσῃ τόν ἱεροψάλτη νά στείλῃ ταπεινή ἐπιστολή στόν Μητροπολίτη Καλλίνικο, νά ἀναιρεῖ ὅσα σέ βάρος του κατάθεσε τό 1992 καί νά ζητάει, μέ εἰλικρίνεια, συγγνώμη.

Φτάνει νά πεῖ, ὅτι ὁ Τούμπας τόν ἄκουσε μέ προσοχή, ὅτι εἶχε μετανοήσει γι' αὐτό, πού ἔκανε, ὅτι ἤθελε νά ἐπανορθώσει τήν ἀδικία καί ὅτι ἦταν ἔτοιμος νά διατυπώσει καί γραπτά τή μεταμέλειά του καί τό αἶτημα συγγνώμης.

«α) *Πρό διετίας, εἰς ἀνύποπτον, δηλαδή, χρόνον διά τά σημερινά τεκταινόμενα, εἰς τινα ἱεροπραξίαν συνηγήθην μετά τοῦ εἰρημένου ἱεροψάλ-*

του καί τοῦ εἶπα ὅτι δέν εἶναι καθόλου καλόν διά τήν ψυχὴν του καί τήν προκοπὴν του τό ὅτι πρό τινων ἐτῶν ἠθέλησε νά δυσφημῆσῃ μέ κατηγορίαν περί ἠθικῆς τόν Μητροπολίτην Πειραιῶς καί Φαλήρου κ. Καλλίνικον. Ἐνθυμοῦμαι δέ πολύ καλῶς, ὅτι ὁ κ. Τούμπας ἐξέφρασε τήν λύπην του δι' αὐτό πού ἔκανε καί ὅτι θέλει νά συναντηθῇ μέ τόν Σεβασμιώτατον Γέροντα διά νά τοῦ ζητήσῃ συγγνώμην καί νά ἀνακληθῇ ἔτσι ἡ πρᾶξις του αὐτῇ.

β) Παραδόξως, ἐνάντια πρὸς τήν ἐκφρασθεῖσαν εἰς ἐμέ, ὡς ἀνωτέρω, μεταμέλειάν του, ὁ κ. Τούμπας πρὸς μὲν ὅσον περίπου, ἐνεφανίσθη εἰς τὰ μέσα ἐνημερώσεως αὐτὴν τήν φοράν καί ἐπανέλαβε τήν κατά τοῦ Σεπτοῦ Γέροντος Σεβασμιωτάτου κ. Καλλινίκου ἰδίαν κατηγορίαν...».

Σέ ὅλο τό μακρό διάλογο, πού καταστρώνει ὁ μάρτυρας ὑπεράσπισης Φούντας, πουθενά δέ γίνεται ἀναφορά σέ προγενέστερη ἀνάκληση τῆς ἀρχικῆς καταγγελίας. Οὔτε ὁ ἀρχιμανδρίτης Φούντας τοῦ ὑπενθυμίζει τῇ «δηθεν» ἀνακλητικὴ ἐπιστολὴ πρὸς τόν Καρπαθάκη, πού, πολύ πρὶν ἀπὸ τήν κατάθεσίν του, εἶχε κοινολογηθεῖ ἀπὸ τό τηλεοπτικὸ παράθυρο, οὔτε ὁ Τούμπας διακινδυνεύει τῇ δήλωσιν, ὅτι ἡ ἀνάκληση ἔχει γίνεσθαι καί ἀποτελεῖ, πιά, ἱστορίαν.

Καί ἐνῶ δέν ὑπάρχει στήν κατάθεση τοῦ μάρτυρα ὑπεράσπισης καμμιά ἀναφορά στήν ἐπιστολὴ Τούμπα πρὸς Καρπαθάκη καί στήν ὑποτιθέμενη ἀνάκληση τῆς καταγγελίας, κατατίθεται στόν ἀνακριτὴ καί διά τοῦ ἀνακριτῆ στό Ἐκκλησιαστικὸ Δικαστήριον, ἡ πληροφορία, ὅτι ὁ Τούμπας, μένοντας σταθερός στήν ἀρχικὴν του καταγγελίαν,

τήν ἐπανέλαβε καί μπροστά στήν τηλεοπτικὴ κάμερα.

Πῶς εἶναι νοητό, νά ἱστορεῖ ὁ ἀρχιμανδρίτης Φούντας, τήν προσπάθειάν του νά μετανοήσῃ ὁ κατήγορος καί νά στείλῃ ταπεινὴ αἴτηση συγγνώμης καί, παράλληλα, νά παραθεωρεῖ τήν παλιά, ἀνάκληση-ἂν ὑπῆρχε-καί τήν «τετελεσμένη» ἀποκατάστασιν τοῦ ἠθικοῦ κύρους τοῦ Μητροπολίτη Καλλινίκου;

Ὁ διάλογος, μεταξύ Φούντα καί Τούντα, μάρτυρα ὑπεράσπισης τοῦ Καλλινίκου καί κατήγορου, καθὼς ἀγνοεῖ τέτοιο, ἀνακλητικόν, κείμενον, μεταλλάσσεται σέ κατάθεση ὑπερασπιστικὴ τοῦ κατήγορου Τούμπα. Ἀναδεικνύει τήν ἐμμονὴν τοῦ κατήγορου στήν ἀρχικὴν του καταγγελίαν.

Καί ποιὸς μπορεῖ νά τό ἀποκλείσει, ὅτι, στήν προσεχὴ ἐκδίκαση τῆς μηνύσεως γιὰ πλαστογραφία, δέν θά ἐπικαλεσθεῖ ὁ μηνυτὴς τήν κατάθεση Φούντα, γιὰ νά πλήξῃ, μέ ἓνα ἐπὶ πλέον βέλος τόν Καλλνίκο καί νά ἀποδείξῃ, μέ μιὰ ἀκόμη πειστικὴ μαρτυρία, πλαστογράφους τοὺς ἀνθρώπους τοῦ περιβάλλοντός του;

5) Ἀπαραίτητο νά φωτισθεῖ καί ἓνα ἄκομα κενόν, πού ἐμφανίζεται στὴ δημοσίευσιν τῆς καταθέσεως Φούντα. Καθὼς τῇ διαβάζουμε, φτάνουμε σέ μιὰ ἐπισήμανση. «Ἐνθυμοῦμαι ἀκόμη τό ὥραϊον κείμενον τῆς ἐπιστολῆς, τό ὁποῖον συνέταξε ὁ κ. Τούμπας καί μοῦ ἀνέγνωσε ἀπὸ τηλεφώνου... ἔγραφε διά τήν παλαιάν ἐπιστολήν του πρὸς τόν Μακαριστὸν Ἀρχιεπίσκοπον Σεραφεῖμ, ὅτι τήν ἔγραψε εἰς κακὴν διαθέσιν εὕρισκόμενος καί ἀπὸ αἰσθηματικῆς πιεζόμενος».

Μετά τὴν φράσιν αὐτὴν καί ἐνῶ θά περίμενε ὁ ἀναγνώστης νά πληροφο-

ρηθεϊ τήν περαιτέρω εξέλιξη, συναντάει αποσιωπητικά. Ἡ τύχη τῆς περιβόητης ἀνακλητικῆς ἐπιστολῆς λογοκρίνεται καί ἀποσιωπᾶται. Γιατί ἄραγε ἐπιβλήθηκε αὐτή ἡ λογοκρισία; Τό ἄλλο κείμενο τῆς κατάθεσης Φούντα καί ἰδιαίτερα ἐκεῖνο, πού διασώζει τήν ἄμετρη κολακεία, δημοσιεύεται ἀκέραιο. Καί τό κομμάτι, πού συγκεντρώνει τήν ἔνταση περιέργειας, λογοκρίνεται. Πῶς καί γιατί; «Λάκκον ἔχει ἡ φάβα».

Καί δέν πρέπει νά ἀπομακρυνθοῦμε ἀπό τήν «ἀφελή» κατάθεση ὑπεράσπισης, τοῦ ἀρχιμανδρίτη Φούντα, ἄν δέν περάσουμε ἀπό τό μικροσκοπιο τῆς δεοντολογίας καί ἔνα ἄλλο ὑποπτο σύμπτωμα.

Ἄς ὑποθέσουμε, ὅτι ὁ κατήγορος ἱεροφάντης καμπτόταν ἀπό τά ὠραῖα λόγια τοῦ ἀρχιμανδρίτη καί τό ἐνδιαφέρον, πού ἔδειξε «*διά τήν ψυχὴν του καί τήν προκοπὴν του*» καί συνέτασσε ἐπιστολή, ταπεινή καί δακρύβρεκτη, ὁμολογώντας τό σφάλμα(;) του καί ἐκλιπαρώντας συγχώρεση. Θά ἦταν ἀρκετὴ αὐτὴ ἡ ἐπιστολή γιά νά κλείσει τό θέμα; Μετά ἀπό τέτοιο, δημόσιο, διασυρμό τοῦ κ. Καλλίνικου, θά ἀρκοῦσε ἡ δημοσίευση στίς ἐφημερίδες τῆς ἀνακλητικῆς ἐπιστολῆς, γιά νά ἀποκατασταθεῖ τό κύρος καί τοῦ κατήγορου καί τοῦ κατηγορούμενου; Δέ θά ἀπλωνόταν στόν ὀρίζοντα τῶν λαϊκῶν συνειδήσεων ἡ αἰθάλη τῆς ὑποψίας, ὅτι προηγήθηκε παζάρι; Ἡ ὅτι ὁ κατήγορος ἀπειλήθηκε ἢ ὅτι δωροδοκήθηκε; Πῶς θά εἶναι δυνατό νά κλείσει τό θέμα, ἄν ὁ κατή-

γορος δέ λογοδοτήσῃ ἀπό τό σκαμνί τῆς δικαιοσύνης καί ἄν δέν ὑποστῇ τίς κυρώσεις, πού ἀντιστοιχοῦν στήν «ὑποτιθέμενη» ἀνήθικη πράξη του;

Ἡ ὀλιγάρκεια τοῦ ὑπερασπιστῆ ἀρχιμανδρίτη Φούντα καί ἡ ἐπάρκεια τῶν μελῶν τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Δικαστηρίου, πού ἐκφράζεται μέ τή φράση «*ἀνεκάλεσε οὐσίᾱ τὰς ὡς εἴρηται κατηγορίας αὐτοῦ*», πού κυοφόρησε τήν ἀπαλλακτικὴ ἀπόφαση καί διακήρυξε ἄψογο τόν Μητροπολίτη Καλλίνικο καί ἡ ἀμφίπλευρη παροχὴ ἀμνηστείας, θά μείνουν στήν ἱστορία, ὡς δεινὸ σύμπτωμα κατάπτωσης τοῦ εὐρύτερου Ἱεραρχικοῦ Σώματος. Ὁλων ἐκείνων, πού ἀσχολήθηκαν μέ τήν ὑπόθεση καί πού ἔβαλαν τήν ὑπογραφή τους στήν ἀθωωτικὴ ἀπόφαση.

Βρίσκομαι στὴ δυσάρεστη θέση νά πληροφωρῶ τοὺς ἀναγνώστες μου, ὅτι, μέ τήν «ἄχρι τοῦδε» ἐκδίπλωση τῶν προβληματικῶν πτυχῶν τῆς ὑπόθεσης Περαιῶς Καλλίνικου, δέν ὀλοκληρώσαμε τὴ διερεύνηση. Καί εἴμαστε ἀναγκασμένοι νά ἐπανέλθουμε, ἀνιχνεύοντας καί ἱστορώντας καί τίς ἄλλες μαῦρες τρύπες. Τίς ἀντικανονικότητες καί τίς παρανομίες. Καθὼς καί τίς ἀναξιοπρεπεῖς στρεβλώσεις, πού ἔδωσαν τό «ἀγαθό»(!!!) τέλος στόν Καλλίνικο, τήν ὑπόσχεση προαγωγῆς σέ Μητροπολίτη Σιατίστης στό μάρτυρα ὑπεράσπισης Φούντα καί τό ὀδυνηρὸ πλῆγμα στήν Ἐκκλησία.

Ο ΑΤΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΡΙΔΟΣ
ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ

Τά ἐπιτίμια, ἡ Δ.Ι.Σ. καί οἱ διαπιστώσεις

τὴν ἡμερήσια διάταξη κάποιας ἀπὸ τῆς συνεδριάσεως τῆς Συνόδου (Δ.Ι.Σ.) τοῦ περασμένου Νοεμβρίου φέρεται ἐγγεγραμμένο καὶ τὸ θέμα τῶν διαβόητων «Ἐπιτιμίων Ἀκοινωνησίας», ποὺ εἶχαν ἐπιβληθεῖ τὴν περίοδο τοῦ δεκαπενταυγούστου τοῦ 1993 στοὺς τρεῖς Μητροπολίτες Θεολόγο, Κωνσταντῖνο καὶ Νικόδημο. Βλέπετε ὅτι τὸ σοβαρότατο αὐτὸ ἀτόπημα τῶν «Ἐπιτιμίων» δὲν ἔχει ξεπεραστεῖ, δὲν μπορεῖ νὰ ξεπεραστεῖ, ὅσος χρόνος καὶ ἂν περάσει. Καὶ θὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι καὶ ἐδῶ ἰσχύει ἡ ἀρχαία ρῆση «οὐκ ἔα μὲ καθεύδειν».

Ἡ ἐγγραφή τοῦ θέματος πρὸς συζήτηση φέρεται ὅτι ἐγίνε στὴν ἡμερήσια διάταξη καὶ στὶς προσκλήσεις-εἰδοποιήσεις ὑπὸ τὴν ἐξῆς διατύπωση: «Μελέτη τοῦ θέματος τῆς ἁρσεως τῶν ἱκανονικῶν!!! ἐπιτιμίων ἀκοινωνησίας στοὺς Σεβ. Μητροπολίτες πρώην Θεσσαλιώτιδος καὶ Φαναριοφερσάλων Κωνσταντῖνον καὶ πρώην Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος Νικόδημον». Ἀλλὰ μετὰ τὴ λήξη τῶν ἐργασιῶν τῆς Συνόδου τίποτε δὲν ἀκούσθηκε, τίποτε δὲν ἀνακοινώθηκε καὶ τίποτε δὲν γράφτηκε, οὔτε στὸν ἡμερήσιο, οὔτε στὸν ἐκκλησιαστικὸ τύπο. Οὔτε ἂν μελετήθηκε, οὔτε ἂν ἀνατέθηκε καὶ σὲ ποιὸς ἡ μελέτη τοῦ θέματος. Οὔτε ἂν ἐγίνε συζήτηση, οὔτε ποιά ἀπόφαση

πάρθηκε. Ἄκρα τοῦ τάφου σιωπῇ. Δὲν ἀνακοινώθηκε καὶ δὲν δημοσιεύθηκε τίποτε, ὄχι μόνο ἂν συζητήθηκε τὸ θέμα, ποὺ οἱ ἴδιοι τὸ ἐγγραφαν πρὸς συζήτηση, ἀλλὰ οὔτε καὶ ποιὲς συγκεκριμένες ἀπόψεις (ἄν) διατυπώθηκαν καὶ ἀπὸ ποιους. Καὶ τὰ ἐρωτήματα καὶ οἱ ἀπορίες εὐλογα διατυπώνονται, ἂν σκεφθεῖ κανεὶς ὅτι μέλη αὐτῆς τῆς Συνόδου εἶναι καὶ Ἀρχιερεῖς (σὲ πληθυντικὸ ἀριθμὸ), ποὺ, τουλάχιστον αὐτοί, θὰ διατύπωναν, ἔπρεπε νὰ διατυπώσουν εὐθαρσῶς, ὅσα κατὰ καιροὺς ἐκτὸς Συνόδου ὑποστήριζαν. Δὲν αἰσθάνθηκαν τὴν ἠθικὴ ὑποχρέωση, τουλάχιστον αὐτοί, νὰ ἐνημερώσουν τὸ προβληματισμένο σήμερα ποίμνιο, ἀφενὸς γιὰ τὶς θέσεις καὶ τὶς τοποθετήσεις κατ' ἀρχὴν τὶς δικές τους καὶ κατ' ἐπέκταση καὶ τῆς Συνόδου γιὰ τὸ μεγάλο αὐτὸ ἐκκλησιαστικὸ θέμα καὶ ἀφετέρου μὲ ποιὸ τελικὸ ἀποτέλεσμα πιστώθηκε (ἢ χρεώθηκε) ἡ ἀνοικτὴ ἐγγραφή στὴν ἡμερήσια διάταξη τῆς Δ.Ι.Σ; Καὶ ἡ ὑποχρέωση αὐτὴ προβάλλονταν πιὸ ἔντονη καὶ πιὸ ἐπιτακτικὴ, ἂν σταματήσῃ κανεὶς σὲ μία μόνο λέξη ἀπὸ τὴ διατύπωση τοῦ θέματος, ποὺ ἀναφέρεται στὴν «κανονικότητα»! τῶν ἐπιτιμίων. Ὅποια πράγματι θλιβερὴ διαπίστωση! Ποιὸ χέρι ἔσυρε τὴ γραφίδα του, ἡ ποιά ἐντολὴ ἔλαβε, γιὰ τὴν ἀναγραφὴ

καὶ μόνο αὐτῆς τῆς λέξης στὴν ἐπίσημη ἀνακοίνωση τῆς Συνόδου;

Μήπως ἐκεῖνα τὰ «ἐπιτίμια» τὰ προέβλεπε κάποιος Ἱερὸς Κανόνας; Μήπως γιὰ τὴν ἐπιβολή τους εἶχε τηρηθεῖ κάποια κανονικὴ ἢ νόμιμη διαδικασία; Μήπως εἶχε διεξαχθεῖ κάποια ἐκκλησιαστικὴ δίκη καὶ ἐκεῖ διαπιστώθηκε ἡ διάπραξη κανονικῶν παραπτωμάτων; Μήπως οἱ «ἐπιτιμηθέντες» Μητροπολίτες εἶχαν κληθεῖ σὲ ἀπολογία ἢ τουλάχιστον μήπως τοὺς εἶχε δοθεῖ κάποτε ἡ δυνατότητα νὰ ἀκουσθοῦν; Τίποτε ὅμως ἀπὸ ὅλα αὐτὰ δὲν εἶχε γίνει. Κανονικὸς καὶ νομικὸς τραγέλαφος. Οἱ ἀντικανονικότητες καὶ οἱ παρανομίες στὴν πρώτη γραμμῇ. Ὅλα τὰ ἐκάλυψε ὁ αὐταρχισμὸς καὶ ἡ αὐθαιρεσία. Καὶ οἱ διατυπώσεις αὐτὲς δὲν εἶναι καθόλου δικές μας. Ἔχουν εἰπωθεῖ ἀπὸ ἐπίσημους ἐκκλησιαστικούς παράγοντες καὶ ἀπὸ τὰ στόματα ἐν ἐνεργείᾳ Ἀρχιερέων. Ἀξίζει νὰ ἐπαναλάβουμε μερικὲς ἀπὸ αὐτές, ἐντελῶς ἐπιγραμματικά, καίτοι ἔχουν χιλιοειπωθεῖ:

Ὁ κος ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ, τότε Μητροπολίτης Δημητριάδος, γράφει σὲ ἐπιστολή του, μὲ ἡμερομηνία 8.4.1994, στὸν τότε Ὑφυπουργὸ Τύπου κ. Βενιζέλο, ἀναφορικὰ μὲ τὶς συνέπειες τῆς ἐπιβολῆς, τὸν Αὐγουστο τοῦ ἔτους 1993, τῶν ἀντικανονικῶν καὶ ἀνυπόστατων «Ἐπιτιμίων Ἀκοινωνησίας»:

«Ἡ κίνησις αὐτὴ ἐντάσσεται στὸ ἐπιμελῶς ἐξυφανθὲν σχέδιον ἀλώσεως τῶν πλασματικῶς θεωρουμένων ὡς ἐν χρείᾳ διατελουσῶν Μητροπόλεων Ἀττικῆς καὶ Λαρίσης, προκειμένου νὰ καταλάβουν αὐτὰς ὑποπτα

πρόσωπα, κινούμενα εἰς τὸ ἐκκλησιαστικὸν παρασκήνιον καὶ ἐνδιαφερόμενα νὰ προωθήσουν τὶς προσωπικὲς τοὺς φιλοδοξίες».

Ὁ Μητροπολίτης Πειραιῶς κος ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ προσθέτει γιὰ τὸ ἴδιο θέμα σὲ ἐπιστολή του (12.4.1994) πρὸς τὸν τότε Πρόεδρο τῆς Δημοκρατίας Κωνσταντῖνο Καραμανλῆ:

«Τὸ πρόσχημα τῶν δῆθεν ἐπιτιμίων κατὰ τῶν Μητροπολιτῶν στερεῖται καὶ κανονικότητος καὶ νομιμότητος. Οὔτε οἱ ἱεροὶ Κανόνες οὔτε οἱ ἐκκλησιαστικοὶ νόμοι προβλέπουν ἓνα τέτοιο ἐπιτίμιο δι' Ἀρχιερεῖς...».

Ὁ Μητροπολίτης Σταγῶν κος ΣΕΡΑΦΕΙΜ, κατὰ τὴ συνεδρία τῆς Δ.Ι.Σ. τῆς 1.9.1998, διατύπωσε τὴν παρακάτω ἄποψη, ὅπως αὐτὴ φέρεται καταχωρισμένη στὸ οἰκεῖο πρακτικόν:

«Τὸ ἐπιτίμιο ἐπεβλήθη λόγω δικαιώσεως τῶν ἀπὸ τὸ Σ.τ.Ε. Διὰ τοῦτο εὐρέθῃ τὸ ἐπιτίμιο, χωρὶς νὰ γίνῃ καμμιὰ διαδικασία».

Ὁ Μητροπολίτης Λαγκαδᾶ κος ΣΠΥΡΙΔΩΝ προσέθεσε καὶ τοῦτο τὸ τραγικὸ κατὰ τὴ συνεδρία τῆς Ἱεραρχίας τῆς 7.10.1998:

«Τὸ ἐπιτίμιο τῆς ἀκοινωνησίας ἐπεβλήθη σχεδὸν διὰ βοῆς καὶ ἐλαφρᾶ τῇ καρδίᾳ».

Ὁ ἀείμνηστος Καθηγητὴς τοῦ Κανονικοῦ Δικαίου καὶ Πρόεδρος τῆς Π.Ε.Θ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΜΟΥΡΑΤΙΔΗΣ, «περίλυπος γενόμενος», δήλωσε γιὰ τὰ «Ἐπιτίμια Ἀκοινωνησίας» τὴν ἴδια ἡμέρα τῆς ἐπιβολῆς τους:

«Τὸ ἐπιβληθὲν εἰς τοὺς τρεῖς Μητροπολίτας ἐκ μέρους τῆς Δ.Ι.Σ. ἐπιτίμιον τῆς ἀκοινωνησίας» δὲν προβλέ-

πεται διὰ τοὺς ἐπισκόπους ἀπὸ κανέ-
να Ἱερὸν Κανόνα καὶ εἶναι κανονι-
κῶς ἀννυπόστατον, μὴ παράγον οὐδὲν
ἀποτέλεσμα».

Μπροστά σὲ ὅλα αὐτά, τὰ μέλη τῆς
Συνόδου, ἀπὸ ὅ,τι φαίνεται, ἔμειναν
ἀπαθῆ καὶ ἀδιάφορα. Ἀλλὰ καὶ ἂν
ἀκόμη ἀπὸ μερικὸς εἰπώθηκε κάτι,
στὰ interna, μέσα στὴν αἴθουσα τῆς
Συνόδου, πράγμα πού οὔτε ἀκούσθη-
κε, οὔτε ἀνακοινώθηκε, δὲν θὰ ἔπρεπε
ἢ φωνή τους μὲ θάρρος καὶ παρρησία
νὰ βγεῖ καὶ ἔξω ἀπὸ τὰ συνοδικὰ
γραφεῖα, ἢ ἔστω δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ ἐν-
ημερωθεῖ ὁ πιστὸς λαὸς γιὰ τὸ σοβαρὸ
αὐτὸ θέμα, πού, στὸ κάτω-κάτω, ἢ
ἴδια ἢ Σύνοδος τὸ ἐπανέφερε καὶ τὸ
ἐνέγραψε μάλιστα καὶ στὴν ἡμερήσια
διάταξη τῶν ἐργασιῶν τῆς;

Τὸ ἴδιο «Ἐπιτίμιο Ἀκοινωνησίας»
εἶχε ἐπιβληθεῖ καὶ στὸ μακαριστὸ
Μητροπολίτη Λαρίσης κυρὸ Θεολόγο.
Μετὰ δυὸ καὶ πλέον χρόνια ἀπὸ τὴν
ἐκδημία του οἱ διοικούντες τὴν Ἐκ-
κλησία, «γνόντες ἀπὸ τοῦ κεντυρίω-
νος ὅτι ἤδη τέθνηκε», ἦσαν τὸ «ἐπιτί-
μιο». Καὶ πάλι «διὰ βοῆς», χωρὶς καμ-
μιὰ καὶ πάλι διαδικασία καὶ χωρὶς
καμμιά καὶ πάλι αἰτιολογία. Ὁ Γέ-
ροντας Θεολόγος ἦταν πράγματι ἕνας
ἅγιος Ἐπίσκοπος. Καὶ ὡς ἅγιος θὰ τὸν
ἀναγνωρίσουν καὶ θὰ τὸν τιμοῦν καὶ
οἱ ἐπιγενόμενοι καὶ οἱ ἐπερχόμενες
γενεές. Καὶ ὅπως συνέβη πρόσφατα
γιὰ τὸν ἅγιο Νεκτάριο, ἔτσι καὶ στὴν
περίπτωση τοῦ ἁγίου Λαρίσης Θεολό-
γου θὰ ἔλθει κάποτε, ἀργὰ ἢ γρήγο-
ρα, ἢ ἐκκλησιαστικὴ ἡγεσία, θὰ στα-
θεῖ πρὸ τοῦ σεπτοῦ λειψάνου του, θὰ
κλίνει τὸ γόνυ εὐλαβικά καὶ θὰ κα-

ταθέσει τὴ συγγνώμη τῆς.

Ἄς προλάβουν λοιπὸν οἱ σεβαστοὶ
Ποιμένες μας, ὅσο ὑπάρχει ἀκόμη
καιρὸς. Ἄς ξεκαθαρίσουν τὸν ὀρίζον-
τα ἀπὸ τὰ νέφη τῶν μικροτήτων καὶ
τῆς ἐμπάθειας πού θολώνουν τὸ βλέμ-
μα τους καὶ ἄς σπεύσουν νὰ ἐπανορ-
θώσουν αὐτὴ τὴν ἀντικανονικότητα
καὶ συνάμα τὸ μεγάλο ἐκκλησιαστι-
κὸ ἀτόπημα τῶν τελευταίων χρόνων,
ἀποκλειστικά καὶ μόνο γιὰ τὸ κύρος
τῆς Ἐκκλησίας. Ὅσο ὑπάρχει ἀκόμη
καιρὸς. Τώρα πού εἶναι ἀκόμη στὴν
ἐπίγεια ζωὴ. Ὅσοι εἶναι. Γιατί μετὰ
τὴν ἐξοδὸ τους θὰ ἔχουν νὰ δώσουν
λόγο προεχόντως στὸν δικαιοκρίτη
Κυρίό μας, ἀλλὰ καὶ στὸν ἐκκλησια-
στικὸ ἱστορικὸ τοῦ μέλλοντος. Καί,
ἄς εἶναι βέβαιοι, ὅτι ὁ τελευταῖος θὰ
εἶναι ἰδιαίτερα αὐστηρὸς καὶ ἐλεγ-
κτικὸς στὶς κρίσεις του γιὰ ἐκείνους
πού δημιούργησαν αὐτὲς τὶς τραγικὲς
καταστάσεις, ἀλλὰ καὶ γιὰ ἐκείνους
πού συνέπραξαν σ' αὐτὲς ἢ τὶς ἀνέ-
χθηκαν.

Ὁ Σχολιαστής

ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗ

Δεκαπενθήμερο Δελτίο

Ἐκκλησιαστικῆς Ἐνημέρωσης

Κωδικὸς 2360

Ἰδιοκτῆτης

ὁ Μητροπολίτης

Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος

ΝΙΚΟΛΗΜΟΣ

Διεύθυνση

19011 Αὐλῶν Ἀττικῆς

Τυπογραφεῖο Κωνσταντίνου Σανιδᾶ

Ἰωαννίνων 6, Μοσχάτο

ISSN 1790-482X

Ποιμαντικές Έπισημάνσεις απ' την Παγκόσμια Ὁρθοδοξία

Τό Θέμα τῆς Ἠγεσίας

(Ὁ συγγραφέας τοῦ κειμένου, πού ἀκολουθεῖ σέ μετάφραση, εἶναι Ἑλληνο-αμερικανός Ὁρθόδοξος ἱερέας, ἐφημέριος σέ ἐνορία τῆς ἑλληνικῆς Ὁρθόδοξης Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀμερικῆς. Δημιουργός καί κύριος παρουσιαστής τοῦ ραδιοφωνικοῦ σταθμοῦ «Come Receive the Light», («Δεῦτε λάβετε (τό) Φῶς»), πού προβάλλεται καί στήν ἰστοσελίδα τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς, εἶναι πατέρας 6 παιδιῶν μέ πλούσια ἱεραποστολική δράση. Ἐχει ἐμφανισθεῖ σέ πολλές τηλεοπτικές καί ραδιοφωνικές ἐκπομπές στήν Ἀμερική, ἐκθέτοντας τήν Ὁρθόδοξη προοπτική πάνω σέ ποικίλους ἠθικούς προβληματισμούς τῆς σύγχρονης ζωῆς).

Στίς μέρες μας, ὅπου ἡ «ἀνοχή» τίθεται πάνω ἀπ' ὅλες τίς ἀρετές, ἡ ἰδέα τοῦ ὅτι μπορεῖ κάποιος νά βρίσκεται ἐντελῶς καί πέραν πάσης ἀμφιβολίας, σέ πλάνη, ἀποτελεῖ ἀναχρονισμό. Ἡ κουλτούρα μας δέν ἀποδέχεται τήν ὑπαρξή ἀπόλυτου μέτρου κρίσεως στίς σοβαρές θεολογικές διαφορές ἀκόμα καί μεταξὺ κατὰ τ' ἄλλα εἰλικρινῶν καί τίμιων Χριστιανῶν. Τό γεγονός αὐτό, δέν εἶναι πουθενά τόσο ἐμφανές, ὅσο στό καίριο καί ἐπίμαχο θέμα τῆς «ἡγεσίας».

Γιά κάποιους, ὅλη ἡ θρησκευτική καί θεολογική αὐθεντία τῆς ἡγεσίας ἐδράζεται στό ἱερό κείμενο τῆς Γραφῆς. Γιά ἄλλους, ἀπορρέει ἀπό κάποιο ἐκκλησιαστικό ἀξίωμα. Τέλος, γιά κάποιους ἄλλους, δέν ὑπάρχει θρησκευτική αὐθεντία ἔξω ἀπ' αὐτούς τούς ἴδιους. Αὐτοί, ἀπό μόνοι τους, ἐπινοοῦν τό τί θά πιστέφουν καί τί δέν θά πιστέφουν. Ποῦ τοποθετεῖς ἐσύ γιά τόν ἑαυτό σου τήν αὐθεντία τῆς ἡγεσίας; Ἡ ἀπάντησή σου σ' αὐτό τό ἐρώτημα θά σοῦ δείξει ποιὰ θεολογία ἀκολουθεῖς.

Τό καίριο σημεῖο, στό ὁποῖο θέλω νά ἐπιστήσω τήν προσοχή σας σήμερα, εἶναι ὅτι δέν πρέπει νά βιαστεῖ κανεῖς νά δώσει μιὰ εὐκολη καί γρήγορη ἀπάντηση στόν προβληματι-

σμό περί ἡγεσίας. Τό νά ἐπικαλεῖται ἀπλῶς τήν Ἀγία Γραφή ὁδηγεῖ στό πρόβλημα ποιὰ ἀπό τίς χιλιάδες ἐρμηνεῖες αὐτῆς τῆς μιᾶς Ἀγίας Γραφῆς νά πιστέφει. Τό νά ἀπολυτοποιεῖ πάλι τό κῦρος κάποιου προσώπου μέσα στήν Ἐκκλησία, ἢ μιᾶς ὁμάδας Ἐπισκόπων, ὅσο ἅγιοι ἄνδρες καί ἄν εἶναι, διατρέχει τόν κίνδυνο νά θέσει κάποτε τό προσωπικό του χάρισμα κρίσεως ὑπό τόν ἔλεγχο ἀδίστακτων ἡγεσιῶν, νά γίνει λεία τους. Ὡς πούμε τά πράγματα μέ τ' ὄνομά τους: ἡ ἱστορία ἔχει δείξει πολλές περιπτώσεις ἀκόμα καί Ἐπισκόπων, πού πλανήθηκαν, ὅπως καί ὅτι κάποιοι, πού ἐπικαλοῦνται ἀποκλειστικά τίς Γραφές, καταλήγουν συχνά νά ὑποστηρίζουν καταφανῶς ἀπαράδεκτες θεολογικές θέσεις.

Ὅχι, ἡ αὐθεντία μέσα στό Σῶμα τοῦ Χριστοῦ (Ἐκκλησία) εἶναι ἀπλή, ἀλλά μέ μεγάλο βάθος: Κεφαλὴ τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ὁ Ἰησοῦς Χριστός. Αὐθεντία στήν Ἐκκλησία εἶναι τό Ἅγιο Πνεῦμα. Λυδία λίθος δέ γιά τή γνησιότητα τῆς ἡγεσίας μέσα στήν Ἐκκλησία εἶναι ἡ διακονία, ὄχι ἡ κυριαρχία. Ἔτσι ἰδρύθηκε νά εἶναι ἡ Ἐκκλησία καί δέν χάθηκε μέσα στήν ἱστορία μέχρι τίς μέρες μας.

Καί τώρα τό δύσκολο μέρος: πῶς αὐτή ἡ

ἀλήθεια λειτουργεῖ πρακτικά στή ζωή τῆς Χριστιανικῆς Ἐκκλησίας καί στή ζωή τῶν Χριστιανῶν;

Πρῶτον, ἡ ἡγεσία εἶναι δῶρο ὄχι δεσμωντήριο γιά τόν πιστό. Ἡ αὐθεντία τοῦ Χριστοῦ δέν ἐδράζεται τόσο στίς Ἐντολές Του, ὅσο στήν Ἀγάπη Του. Εἶναι ἡ βαθεῖα ἀγάπη Του καί ἡ διακονία Του πρός ὅλο τόν κόσμο, πού ἔχει κάνει ἄνδρες καί γυναῖκες, διά μέσου τῶν αἰώνων, νά δώσουν τά πάντα γι' Αὐτόν. Ἡ ἡγεσία στήν Ἐκκλησία στηρίζεται σέ κάτι πιο πάνω ἀπό ἕνα σύνολο ἐντολῶν, στό ὅποιο εἶναι ὑποχρεωμένος κανείς νά προσαρμοσθεῖ. Ἀποτελεῖ ἕνα πρότυπο ζωῆς γεμάτης ἀπό ἀγάπη καί διακονία, τό ὅποιο προσφέρεται στόν καθένα νά τό βιώσει.

Δεύτερον, ἡ ἡγεσία εἶναι «σαρκωτική». Ἡ αὐθεντία τῆς Ἐκκλησίας μέ κανένα τρόπο δέν μπορεῖ νά περιορισθεῖ σέ ἕνα νεκρό κατάλογο δικανικῶν γνωμοδοτήσεων, σέ μιὰ συλλογή νόμων καί κανόνων. Ὁ σαρκωμένος Θεός, ὁ Χριστός, δέν ἐδίδαξε μόνο. Ἦρθε ἀνάμεσά μας καί ἔζησε παίρνοντας τή δική μας σάρκα. Καί ἐμεῖς, μέ κανένα τρόπο δέν ἔχουμε τό δικαίωμα νά ἀντικαθιστοῦμε τή χειροπιαστή διακονία γνήσιων ἡγετῶν τῆς Ἐκκλησίας, πού ἐκδαπανοῦν τοὺς ἑαυτοὺς τους γιά τοὺς ἄλλους, μέ ἀπρόσωπες «κανονικές διατάξεις».

Τέλος, ἡ ἡγεσία εἶναι πρακτική. Πάρα πολλές φορές Χριστιανοί ἡγέτες περιχαρῶνονται σέ ἕνα πλῆθος ἀφηρημένων κανονιστικῶν ρυθμίσεων, σχετικὰ μέ τά προνόμια τῆς θέσεώς τους, οἱ ὁποῖες καμιά σχέση δέν ἔχουν μέ τήν πραγματική ζωή πραγματικῶν ἀνθρώπων. Γιά τή Χριστιανική ἡγεσία, ὅμως, ἡ δικαιοσύνη τῶν ψυχρῶν κανόνων καί ἡ εὐσπλαχνία τῶν προσώπων εἶναι ἀχώριστες. Εἶναι δέ κάτι τό μοναδικό, πού χαρακτηρίζει τήν Χριστιανική ἡγεσία: ἡ ὑπα-

κοή τοῦ ποιμνίου πρός αὐτήν δέν εἶναι κατ' ἀνάγκη δεδομένη. Εἶναι πάντοτε ἀπρόβλεπτη, οἰκειοθελής προσφορά. Οὐδέποτε διατεταγμένη ὑπηρεσία.

Αὕτῃ ἡ θεώρηση τῆς ἐξουσίας μέσα στήν Ἐκκλησία, ἔχει στήν πράξη κάποιες συνέπειες: ὅλοι αὐτοί, πού καθοδηγοῦν τήν Ἐκκλησία, οἱ Ἐπίσκοποι καί ποιμένες, εἶναι κατὰ κύριο λόγο διάκονοι. Εἶναι ὑπηρέτες, ὄχι ἀφέντες. Ὑπηρετοῦν ἀπό τή θέση τους τό λαό τοῦ Θεοῦ, ἔτσι ὥστε νά πραγματοποιηθεῖ αὐτό, πού λέει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος στήν πρός Ἐφεσίους ἐπιστολή: «Αὐτός (ὁ Θεός) ἔδωκε τοὺς μέν ἀποστόλους, τοὺς δέ προφήτας, τοὺς δέ εὐαγγελιστάς, τοὺς δέ ποιμένας καί διδασκάλους, πρός καταρτισμόν τῶν ἁγίων, εἰς ἔργον διακονίας, εἰς οἰκοδομήν τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ, μέχρι καταστήσωμεν οἱ πάντες εἰς τήν ἐνότητα τῆς πίστεως καί τῆς ἐπιγνώσεως τοῦ υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, εἰς ἄνδρα τέλειον, εἰς μέτρον ἡλικίας τοῦ πληρώματος τοῦ Χριστοῦ» (Ἐφεσ, δ' 11-13. Σχολ. μετ. "Ὅλοι μέσα στήν Ἐκκλησία ἔχουν κάποιο χάρισμα, ὄχι κατ' ἀνάγκη ἡγετικό. Σύμφωνα μέ αὐτό, ὅλοι εἶναι συνεργοί καί συνυπεύθυνοι γιά τήν πορεία τῆς κοινότητος, εἴτε ὡς συνόλου εἴτε σέ ἀτομικό ἐπίπεδο, πρός τήν γνήσια θεογνωσία, πρός τήν τελειότητα, τήν ὠριμότητα καί τήν πληρότητα τῆς ἐν Χριστῷ ζωῆς).

Τέλος, ἡ θεώρηση αὐτῆς τῆς χριστιανικῆς ἡγεσίας ὡς διακονίας καί ὄχι ὡς κυριαρχίας, μορφώνει κάθε πτυχή τῆς ζωῆς μας, κατὰ τήν ὁποία ἔχουμε νά ἀσκήσουμε κάποια μορφή ἐξουσίας. Εἴτε στό συζυγικό μας βίο, εἴτε σέ σχέση μέ τά παιδιά μας, εἴτε μέ τοὺς ὑφισταμένους καί τοὺς ὑπαλλήλους μας, εἴτε, ἀκόμα, καί μέ κάθε ξένο συνάνθρωπό μας, εἴμαστε ὑπηρέτες τῶν ἄλλων, ὄχι ἀφεντικά.